

9. löpitidel = instruisto por urbo
10. cif = estro por unuopa klubo
11. tidel = instruisto por malgranda klubo

La ĉifalo (la vortoj *cif* kaj *al* ambaŭ entenas la signifon „ĉefo”) laŭstatute devas konservi la unuecon de Volapük kaj konsenton inter ties parolantoj, samkiel strebi pri la tutmonda uzado flanke de naciaj lingvoj. Ĉifalo estas kutime nomumita kiel posteulo fare de la antaŭa ĉifalo. Schleyer antaŭvidis en tiu funkcio unue Rupert Kniele, poste Karl Zetter, ĝis li en 1910 nomumis kiel sian posteulon *Albert Sleumer* (1876–1964, 2-a ĉifalo 1912–1947). Sleumer studis en pluraj germanaj universitatoj filozofion, teologion (kun lingvoj malnovgreka kaj latina) kaj filologion (germanan, francan, italan). Pri teologio kaj filologio li doktoriĝis kaj intertempe sacerdotiĝis. Li vojaĝis tra Sudameriko, lernante la hispanan kaj la portugalan, okupis diversajn instruistajn postenojn kaj verkis tridekon da libroj kaj fakaj artikoloj. Li volapukiĝis en 1892 kaj sekvis la movadan karieron ĝis „kadämal” (ĉefakademiano). Li ankaŭ verkis biografion de Schleyer, skribis artikolojn pri Volapük kaj klopodis organizi la movadon, kio estis rekte malpermesita de la nazia registaro en 1935 kaj malfacile ebla en la postmilita Germanio. Tial Sleumer nomumis ĉifalo svison Jakob Sprenger, kiu povis el Svislando aktivi pli libere ol la germanoj (la biblioteko de Sleumer transiris al germano Johann Schmidt). Li iom vivtenis la movadon kun la helpo de Arie de Jong, kiun li nomumis portempa ĉifalo.

Arie de Jong (1865–1957, 3-a ĉifalo 1947–1948), naskiĝis en la kolonio Nederlanda Hindio (nun Indonezio), studis en Leiden kaj Utrecht medicinon kaj fizikon, doktoriĝis pri medicino kaj laboris kiel armea san-oficiro en Nederlanda Hindio ĝis sia pensiigo en 1919. Li lernis volapukon jam en 1891, estis en korespondaj kontaktoj kun diversaj volapukistoj kaj post sia translokiĝo al Eŭropo en 1920 li sisteme laboris pri lingvorevizio. En 1921 li persone vizitis la ĉifalon Sleumer por pridiskuti la aferon kaj en 1929 ili kune vizitis en Svislando Jakob Sprenger, kiu tiam posedis la aŭtorajn rajtojn pri verkoj de Schleyer, findiskutis kaj aprobis la ŝanĝojn. En 1931, De Jong eldonis la reviziitan vortaron de Volapük kaj la gramatikon *Gramat Volapüka* (ili estis reeldonitaj en 2012.) Samjare okazis la kongreso de la nederlanda volapuka asocio „Volapükaklub valemik Nedänik”, kiun De Jong sukcesis revivigi. En 1932 li kune kun J. G. M. Reynders fondis revuon *Volapükagased pro Nedänaptükans* (volapuka gazeto por nederland-parolantoj) kaj organizis la volapukistojn vivantajn ekster Nederlando, ĉefe en Nederlanda Hindio. Li kunlaboris kun la tri germanaj ĉifaloj Sleumer, Sprenger kaj Schmidt kaj en 1934 iĝis „kadämal”, ĉefakademiano.

Jakob Sprenger (1872–1951, 4-a ĉifalo 1948–1950), sviso, studis historion kaj literaturon en la universitato de Fribourg, sed pro financaj problemoj devis forlasi la studojn kaj vivteni sin per diversaj laboroj, ĝis li iĝis posedanto de fabriko, kiu bankrotis pro la unua mondmilito. Tiam Sprenger dediĉis sin al sociaj problemoj; en 1915 li fondis „Internacian liberigan ligan” (Internationale Befreiungsbund – Leliwükamafed) kun Volapük kiel laborlingvo. Volapukon li estis malkovrinta hazarde pro gazeta artikolo en 1884, lernis ĝin, en 1891 diplomiĝis kiel Volapük-instruisto, vizitis Schleyer kaj portempe estis lia sekretario. Li estris la svisan movadon kaj redaktis la revuon *Nüniel*, en 1929 iĝis membro de la Akademio de Volapük, en 1948 li transprenis la ĉifalecon kaj gvidadon de la Akademio, sed pro malsano li transdonis ambaŭ funkciojn al la germano Johann Schmidt.